

И тѣзъ вѣковнитѣ омрази  
Ний явно виждаме и днесъ.  
Туй пада тежко и на нази,  
Събрани въ тозъ славянски съвѣздъ . . .  
Болятъ ни старитѣ неволи,  
Гдѣ зайде нашата зора . . .  
Остава Косовото поле,  
Стърчи оцъ Бѣлата гора!

А между туй позоръ не малѣкъ  
Гнети славянската срѣда.  
И она само, който ѝ жалѣкъ,  
Не вкуса тѣхната вражда,  
Защото е гробокопатель  
И си продава съвѣстѣта;  
Тѣ само юдата прѣдатель  
Цѣлуватъ сладко по уста.

Пропаднало всевѣтско племе!  
Кога ще бждешъ ти народъ?  
Кога за тебъ ще дойде врѣме  
Да заживѣйшъ честитъ животъ,  
Да екне гласъ на обединение,  
Да рухне все що насъ дѣли?  
О, за славянското спасене  
Богъ часъ ще да опрѣдѣли . . .

Тазъ вѣра въ правдата у Бога  
Не ще угасне нивга въ насъ,  
Макаръ и скърбъ и жертви много  
Да ни очакватъ всѣки часъ . . .